

Εις Μνήμη Αντιστράτηγου Γεωργίου Παπαλαμπρίδη.

Γράφει ο Ιωάννης Κρασσάς, Αντιστράτηγος ε. α.



Αφιερωμένο στους στρατιωτικούς που τήρησαν τον όρκο τους κατά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974[1].

Ο Γεώργιος Παπαλαμπρίδης(Υπολοχαγός Πεζικού 1972)

Τα Πρώτα Βήματα.

Ο Γεώργιος Παπαλαμπρίδης του Στεφάνου και της Πηνελόπης γεννήθηκε στα Ιωάννινα το 1946. Έμαθε από την οικογένειά του να αγαπά την Ελλάδα, να σέβεται τις παραδόσεις και να τιμά τα όσια και τα ιερά της φυλής μας. Το 1964 περάτωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στην Ζωσιμαία Σχολή στα Ιωάννινα και στην συνέχεια εισήλθε στην Στρατιωτική Σχολή των Ευελπίδων. Στο φυτώριο των Αξιωματικών του στρατού μας σμίλεψε την ψυχή του με όλα εκείνα τα ιδανικά που πηγάζουν από την αγάπη προς την πατρίδα και την πίστη σε διαχρονικές αρχές και αξίες. Εκεί ενσταλάχτηκε μέσα του το αίσθημα της προσηλώσεως στην εκτέλεση του καθήκοντος και του σεβασμού στις στρατιωτικές αρετές. Το 1969 ορκίσθηκε Ανθυπολοχαγός του Πεζικού.

Η Θυσία.



Τον Σεπτέμβριο του 1973 μετατέθηκε στην Κύπρο. Κατά την Τουρκική εισβολή την 20^η Ιουλίου 1974, ως διοικητής του 2^{ου} Λόχου του 399 Τάγματος Πεζικού της Εθνικής Φρουράς, είχε αποστολή την υπεράσπιση του υψώματος Άσπρης Μούττης στον Πενταδάκτυλο. Το ύψωμα δεσπόζει του δρόμου Λευκωσίας-Κυρήνειας (2,5 περίπου χιλιόμετρα ανατολικά της Αγύρτας) και αποτελεί έδαφος τακτικής σημασίας, διότι ελέγχει την ομώνυμη διάβαση. Ο Υπολοχαγός Πεζικού Γεώργιος Παπαλαμπρίδης επικεφαλής ολίγων ανδρείων, πολέμησαν λυσσαλέα επί τριήμερο τον Οθωμανό βάρβαρο εισβολέα, κάτω από τον καυτό ήλιο του Ιουλίου στις κακοτράχαλες πλαγιές της Πενταδάκτυλου. Όλοι τους ήσαν εξουθενωμένοι σωματικά, αλλά η ψυχή τους τούς έσπρωχνε εμπρός. Οι καρδιές τους ήταν καμωμένες από το ευγενές μέταλλο των ξεχωριστών ανδρών, που διατηρεί εδώ και αιώνες ζωντανή την ελληνική φυλή. Την 22^α Ιουλίου 1974, ο Υπολοχαγός Πεζικού Γεώργιος Παπαλαμπρίδης στα 28 του χρόνια, έπεσε ηρωικά μαχόμενος κατά των Τουρκικών στρατευμάτων εισβολής, στην κορυφή "Άσπρη Μούττη" του όρους Πενταδάκτυλου στην Κύπρο. Από ειρωνεία της τύχης λίγη ώρα μετά την υπογραφή της συμφωνίας παύσεως των εχθροπραξιών. Οι νεκροί του λόχου του ανήλθαν συνολικά στους 23.



Η Αναγνώριση.

Το 2008, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας τον προήγαγε σε Αντιστράτηγο. Πλατεία της Δημοτικής Κοινότητας Παπάγου φέρει το όνομα του, ενώ προτομή του ήρωος έχει τοποθετηθεί σε άλσος του Παπάγου. Οι σύγχρονοι Έλληνες ως ζώσα συνέχεια του Ελληνισμού επί γης, έχουμε την ιερά υποχρέωση έναντι όλων αυτών των ηρώων, να αποδεχθούμε ότι αποτελεί ύψιστο καθήκον μας η υπεράσπιση της ελευθερίας της πατρίδος με οποιοδήποτε κόστος.

**«Μάρτυρες έφτερούγισαν από τόν ούρανò
κι έπήραν στίς φτεροϋγες των τò νέο παλληκάρι,
στήν πρώτη του τήν άνθιση τήν πρώτη του τήν χάρι».**



Ο Τέλλος Άγρας.

Το ποίημα αυτό γράφτηκε από τον Γεώργιο Σουρή προς τιμή του Μακεδονομάχου ήρωος Τέλλου Άγρα(Σαράντου Αγαπηνού) από τους Γαργαλιάνους Μεσσηνίας, που δολοφονήθηκε άγρια από τους Βουλγάρους κομιτατζήδες το 1907. Είμαι βέβαιος ότι αν ζούσε ο ποιητής σήμερα, θα το αφιέρωνε στον Γεώργιο Παπαλαμπρίδη. Το νήμα της ζωής του κόπηκε απότομα στο άνθος της νιότης του, αλλά η ψυχή του μετοίκησε στον χώρο της ιστορικής μνήμης, την οποία ως Έλληνες έχουμε την υποχρέωση να μην την αφήσουμε να σβήσει. Αυτό θα συμβεί εάν ξεχάσουμε την θυσία αυτών που έπεσαν για την υπεράσπιση του ελληνισμού.

Το Ψυχικό Μεγαλείο

Ο Γεώργιος Παπαλαμπρίδης ήταν αποφασισμένος να θυσιάσθει και συνειδητοποιημένος όσον αφορά το καθήκον του ως Αξιωματικού του Ελληνικού Στρατού. Ανήκει στους ολίγους που ανεξαρτήτως της ιστορικής περιόδου θέτουν πάντα το καθήκον προς την πατρίδα υπεράνω της ύπαρξής τους. Αυτή είναι η μοίρα των ηρώων να νικούν ή να θυσιάζονται, πάντα μαχόμενοι, χωρίς ποτέ να παραδίδονται. Έτσι πορεύονταν στην ζωή του και έτσι πολέμησε τους Τούρκους στις πλαγιές του Πενταδάκτυλου, «μέχρι της τελευταίας ρανίδος του αίματος του», πιστός στον όρκο που έδωσε. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να ενεργούσε διαφορετικά. Τον τρόπο σκέψεως αυτών των ξεχωριστών ανθρώπων περιέγραψε με ενάργεια ο Κωσταντίνος Καβάφης: «Φανερώνεται αμέσως όποιος τόχει έτοιμο μέσα του το Ναι, και λέγοντάς το, πέρα πηγαίνει στην τιμή και στην πεποίθησή του».



Ο Γεωργάκης Ολύμπιος.

Τον Σεπτέμβριο του 1821, ο Γεωργάκης Ολύμπιος από την Λάρισα, ο πιστός σύντροφος του Αλέξανδρου Υψηλάντη, προτίμησε να ανατιναχθεί στην μονή του Σέκκου, στην Βλαχία την σημερινή Μολδαβία, παρά να παραδοθεί. Στην τελευταία παραίνεση προς τους συντρόφους του, είπε: «Άδελφοί, έν τῇ κρισίμω ταύτη περιστάσει μόνον ένδοξον θάνατον πρέπει νά εύχόμεθα, ή πατρίς θέλει συλλέξει τὰ όσά μας και θέλει μεταφέρει αυτά πρὸς ένταφιασμόν εις τήν κλασικήν γήν τῶν προγόνων μας». Το 2018, στην κορυφή "Ασπρη Μούτη" του Πενταδάκτυλου, ταυτοποιήθηκαν τρία ευρεθέντα οστά του Υπολοχαγού Πεζικού Γεώργιο Παπαλαμπρίδη, επαναπατρίσθηκαν και εναποτέθηκαν δίπλα στους γονείς του, στο κοιμητήριο Παπάγου.



Αναπαύσου εν ειρήνη

Όχι Όλοι.

Η απόδοση της τιμής και της αναγνωρίσεως αφορά όσους τήρησαν τον όρκο τους. Δυστυχώς υπήρξαν και αυτοί που δεν τίμησαν την στολή τους. Συνιστά όμως ύβρη για τους ηρωϊκώς πεσόντες, για τους αγνοούμενους, για τους τραυματίες και για αυτούς που αψήφησαν τον θάνατο, η κακόβουλη γενίκευση ότι συλλήβδην ο στρατός δεν πολέμησε στην Κύπρο. Η στρατιωτική ήττα και το πραξικόπημα που προηγήθηκε κατά του Μακαρίου την 15^η Ιουλίου έστρεψαν την μήνη επί δικαίων και αδικών. Η ισοπέδωση αποτελεί την χειρότερη μορφή αδικίας με

αποτέλεσμα να μην επιβραβεύονται οι ανδρείοι και να μην τιμωρούνται οι ριψάσπιδες. Η προσφορά του Υπολοχαγού Γεωργίου Παπαλαμπρίδη μας παραπέμπει στη θυσία των 300 Σπαρτιατών και των 700 Θεσπιέων στην μάχη των Θερμοπυλών, οι οποίοι υπάκουσαν τις εντολές της πατρίδος, παρότι γνώριζαν ότι βιάδιζαν προς τον θάνατο. Και όπως έγραψε ο Καβάφης :

**Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.**

Εμείς οι Έλληνες.

Είμαστε ένας λαός των άκρων, κινούμενοι από καταστάσεις αμεριμνησίας και μοιρολατρίας, σε καταστάσεις υπέρμετρου και απερίσκεπτου ενθουσιασμού. Για να μας σεβαστούν θα πρέπει πρώτα εμείς να σεβαστούμε την χώρα μας, η οποία θα πρέπει να λειτουργεί κανονικά, συντεταγμένα, νόμιμα και αποδοτικά. Υπάρχουν συμπατριώτες μας που έχουν αποδεχθεί, ότι ένα ισχυρότατο διεθνές σύστημα ελέγχει τα πάντα και χειραγωγεί τους λαούς και άλλοι που πιστεύουν ότι η Ελλάδα μπορεί να ποδηγετήσει την διεθνή κοινότητα να ενεργεί προς όφελος της. Δυστυχώς έχουμε απωλέσει την αίσθηση του μέτρου και της κοινής λογικής βιώνοντας ο καθένας την δική του πραγματικότητα. Δεχόμαστε όσα μας λένε χωρίς να εξετάζουμε εάν είναι αληθή. Μάθαμε να ανεχόμαστε την αδικία, την ανηθικότητα, την διαφθορά το ψέμα και δεν τα πολεμάμε, γιατί υπολογίζαμε το προσωπικό κάθε φορά κόστος. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι θάρρος, αλλά το αντίθετο του θάρρους στην κοινωνία μας σήμερα περισσότερο από την δειλία, είναι το βόλεμα. Για να προοδέψουμε πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ποιοι είμαστε και που θέλουμε να πάμε. Τίποτα δεν υποκαθιστά την εντιμότητα, την σκληρή προσπάθεια και την συστηματική εργασία.

Αυτή την περίοδο η Τουρκία έχει κλιμακώσει τις απειλές εναντίον της χώρας μας διεκδικώντας το μισό Αιγαίο και απαιτεί την αποστρατικοποίηση των νήσων μας. Αυτό που σίγουρα χρειαζόμαστε είναι ετοιμοπόλεμες Ένοπλες Δυνάμεις. Οι ανυπότακτοι(κλήθηκαν να υπηρετήσουν και δεν παρουσιάσθηκαν) κλάσεων από το 1996 έως το 2019 ανέρχονται σε 31.000[2]. Σύμφωνα με τον νόμο υπ' αριθ. 3421/2005, που αφορά την

Στρατο-λογία των Ελλήνων, όσοι επικαλούνται θρησκευτικές ή ιδεολογικές πεποιθήσεις αναγνωρίζονται ως αντιρρησίες συνειδήσεως και δύναται να εκπληρώσουν εναλλακτική κοινωνική υπηρεσία[3]. Η θυσία της ζωής για την υπεράσπιση της πατρίδος δεν μπορεί να είναι επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια των Ελλήνων, αλλά πρέπει να συνιστά πρωταρχικό καθήκον όλων άνευ εξαιρέσεως και ανεξαρτήτως φύλου.

Πατρίς Καθήκον Τιμή.

Ο Υπολοχαγός Πεζικού Γεώργιος Παπαλαμπρίδης ανήκει σε εκείνους τους Έλληνες που υπηρέτησαν την πατρίδα με ήθος και αρετή, πιστοποιώντας με τον θάνατο τους την προσήλωση στα ιδανικά τους. Αυτού του είδους η θυσία έχει τύχει της αναγνωρίσεως όλων των λαών ανά τους αιώνες. Αποτελεί τον ορισμό του στρατιωτικού καθήκοντος. Αυτών που προσφέρουν τα πάντα για το καλό της πατρίδος, υπακούοντας συγχρόνως σ' ένα κώδικα τιμής που οι αρχαίοι Έλληνες περιέγραφαν με την λέξη αρετή. Όλοι οι λαοί έχουν τους ήρωες τους. Αλλά για τους Έλληνες ο ήρωας δεν ήταν απλώς ο γενναίος άνθρωπος που περιφρονεί τον θάνατο. Ο Έλληνας ήρωας, είναι άνθρωπος κατ' εξοχήν πνευματικός, υπό την έννοια ότι περιφρονεί τον θάνατο και θυσιάζει τα την ζωή του στην υπηρεσία ενός ευγενούς και υψηλού ιδανικού: της υπερασπίσεως της τιμής και της ελευθερίας της πατρίδος. Δεν αποτελεί καθήκον ή προνόμιο μόνο των στρατιωτικών η θυσία. Ο πόλεμος πρωτίστως αποτελεί αγώνα ηθικών δυνάμεων και ψυχικής αντοχής τον οποίον διεξάγει ολόκληρο το έθνος και όχι μόνο οι ένοπλες δυνάμεις. Οι στρατιωτικοί όμως επιλέγουν σαν αντικείμενο επαγγελματικής ενασχολήσεως να προετοιμάζουν τους εαυτούς και τους άνδρες τους, να θυσιάζονται για την πατρίδα. Στον πόλεμο δεν υπάρχει υποκατάστατο της νίκης, σε περίπτωση ήττας το Έθνος θα καταστραφεί. Ο στρατιωτικός οφείλει να ενεργεί έχοντας πάντοτε κατά νου το Καθήκον, την Τιμή και την Πατρίδα».

**Ιούλιος του 1974 ήτανε, στο Πενταδάκτυλο στη Κύπρο
Καυτός ο ήλιος πύρωνε τους βράχους.
Το πλατάγιασμα των σφαιρών, ο βρόντος των οβίδων,
το κροτάλισμα των πολυβόλων, κονσέρτο για γενναίους.
Ανάκατοι οι θόρυβοι μύριζαν μπαρούτι και αίμα.
Ωδή στην δόξα το ύψωμα της Άσπρης Μούτης.
Ο ιδρωτας ποτάμι, θόλωνε το βλέμμα.**

Η δίψα βασανιστική, μόνιμη σύντροφος.
 Το κορμί ολάκερο ένας ατέλειωτος πόνος.
 Μόνο το καυτό μολύβι σε λύτρωνε από την κάματο.
 Τους στρατιώτες όμως δεν τους σταματούσε τίποτα.
 Ακολουθούσαν τον λεβέντη Αξιωματικό.
 Πως και αφηφούσε τον θάνατο αυτό το παλληκάρι ?
 Ατσάλι η ψυχή του και η καρδιά καμίνι.
 Κάνει θαύματα η αγάπη για την πατρίδα.
 Την σφαίρα που του έκρυσπε το φως δεν την είδε.
 Το αίμα όμως ανάβλυσε ζεστό από το μάτι του.
 Μετά χάθηκαν όλα σε μια απέραντη σιωπή.
 Την ώρα που το κορμί σωριάζονταν στο χώμα,
 η ψυχή του πέταξε ψηλά στον ουρανό.
 Προορισμός της, το πάνθεο των ηρώων.
 Η στρατιωτική μεταλλική ταυτότητα στο λαιμό του
 έγραφε: Γεώργιος Παπαλαμπρίδης.

Αθάνατος

Αντιστράτηγος .ε..α. .Ιωάννης. Κρασσάς.

Παραπομπές.

[1] Την 05:45 της 20^{ης} Ιουλίου 1974, ο Τούρκος ΥΠΕΞ Τουράν Γκιουνές ενημέρωσε τον πρέσβη μας στην Άγκυρα Δημήτριο Κοσμά-δόπουλο, για την έναρξη της τουρκικής στρατιωτικής επιχειρήσεως στην Κύπρο. Ως αιτιολογία της αποβάσεως επικαλέστηκε την αποκατάσταση της συνταγματικότητας, μετά την ανατροπή του Μακαρίου και την προστασία των Τουρκοκυπρίων. Η εισβολή πραγματοποιήθηκε σε δύο επιχειρήσεις με την κωδική ονομασία Αττίλας I και II.

Ο Αττίλας I (20-22 Ιουλ. 1974).

Την 08:00 της 20^{ης} Ιουλ. 1974, η τουρκική πολεμική αεροπορία βομβάρδισε επιλεγμένους στόχους στην Κύπρο. Στην περιοχή της Κυρήνειας, αποβιβάσθηκε ένα Συγκρότημα Αποβατικού Συντάγματος. Στον τουρκικό θύλακα βορείως της Λευκωσίας (Αγύρτα-Κιόνελι), μεταφέρθηκε με ελικόπτερα μια Ταξιαρχία Καταδρομών και ρίφθηκε μια Ταξιαρχία

Αλεξιπτωτιστών. Η Κυπριακή Εθνοφρουρά παρ' όλες τις πληροφορίες για επικείμενη απόβαση, δεν εφήρμοσε τα υπάρχοντα σχέδια για την απόκρουση της εισβολής, ούτε διέταξε επιστράτευση. Από την Αθήνα διαβεβαίωναν ότι πρόκειται για τουρκικές ασκήσεις και όχι για επιχειρήσεις. Οι ελληνοκυπριακές δυνάμεις δεν πέτυχαν να προσβάλουν αποτελεσματικά τις εχθρικές εντός του θύλακος, ούτε να εξαλείψουν το τουρκικό προγεφύρωμα στον Άγιο Γεώργιο Κυρήνειας. Η Α' Μοίρα Αμφιβίων Κατάδρομών αφίχθηκε την νύκτα της 21/22 Ιουλίου αεροπορικώς από το Μάλεμε της Κρήτης και κράτησε μετά από σκληρό αγώνα το διεθνές αεροδρόμιο της Λευκωσίας.

Η Εκεχειρία.

Την 22^α Ιουλίου 1974 κηρύχθηκε εκεχειρία. Την 23^η Ιουλίου ορκίσθηκε πρωθυπουργός της Ελλάδος ο Κωνσταντίνος Καραμανλής. Στην Κύπρο παραιτήθηκε ο Σαμψών και ανέλαβε ο Κληρίδης. Στην Γενεύη άρχισαν διαπραγματεύσεις μεταξύ των υπουργών Εξωτερικών του Ηνωμένου Βασιλείου Τζέιμς Κάλαχαν, της Τουρκίας Γκιουνές και της Ελλάδος Γεωργίου Μαύρου. Οι Τούρκοι, ενώ κατείχαν το 5% της Κύπρου, απαιτούσαν το 34%. Σ' αυτό το διάστημα οι τουρκικές δυνάμεις ενισχυθήκαν με 2 Μεραρχίες Πεζικού (28^η και 39^η), με αποτέλεσμα η συνολική τους δύναμη να ανέλθει σε 40.000 άνδρες. Δεν υπήρξε ανάλογη ενίσχυση με δυνάμεις από την Ελλάδα, παρότι είχε κηρυχθεί γενική επιστράτευση.

Ο Απίλλας II (14-16 Αυγ. 1974).

Την 14^η Αυγούστου οι ενισχυμένες Τουρκικές δυνάμεις, με επιθετικές επιχειρήσεις επεξέτειναν την κυριαρχία τους στο βόρειο τμήμα της Κύπρου, καταλαμβάνοντας το 37% της νήσου και δημιουργώντας 200.000 πρόσφυγες. Οι ελληνοκυπριακές δυνάμεις δεν πέτυχαν να αναχαιτίσουν τον εχθρό. Σε σύσκεψη της νέας πολιτικής ηγεσίας της Ελλάδος με την στρατιωτική ηγεσία, η οποία παρέμεινε αμετάβλητη, αποφασίσθηκε να μην ενισχυθεί η Κύπρος. Το κύριο επιχείρημα για την απόφαση αυτή ήταν ο φόβος ότι η αποτελεσματική ενίσχυση της Κύπρου, θα οδηγούσε σε γενικευμένη σύρραξη και θα εξασθενούσε επικίνδυνα την άμυνα της Ελλάδος. Οι συνολικές απώλειες της τουρκικής εισβολής ανήλθαν σε: 414 νεκρούς στρατιωτικούς (309 Ελληνοκύπριοι-105 εξ Ελλάδος) 5.000 νεκροί πολίτες, 12.000 τραυματίες και 1.493 αγνοούμενους Ελληνοκύπριους και

εξ Ελλάδος. Οι Τούρκοι είχαν 838 νεκρούς (568 στρατιωτικούς) και 3.000 τραυματίες συμπεριλαμβανομένων και των πολιτών.



[2] Ο αριθμός των ανυπότακτων των κλάσεων από 1996 έως 2020, σύμφωνα με στοιχεία της Στρατολογίας ανέρχονται σε 31.317 (Ανυπότακτοι Εσωτερικού 10.390 - Ανυπότακτοι εξωτερικού 20.917). Ο αριθμός αυτός αντιπροσωπεύει το 50% των οπλιτών του Ελληνικού Στρατού κατά την ειρηνική περίοδο. Δύναμη Ειρηνικής περιόδου: Αξιωματικοί: 16.068, Ανθυπασιπιστές-Υπαξιωματικοί 6.745, Οπλίτες Μακράς Θητείας: 15.131. Κληρωτοί θητείας: 63.098, Σύνολο: 93.500. Σε πλήρη στελέχωση η δύναμη του Στρατού ανέρχεται σε 250.000.

[3] Νόμος 3421/2005. (ΦΕΚ 302/Α/13122005) Άρθρο 59(παρα.1): «Όσοι για λόγους συνείδησης αρνούνται να εκπληρώσουν τις στρατιωτικές τους υποχρεώσεις επικαλούμενοι τις θρησκευτικές ή ιδεολογικές τους πεποιθήσεις, μπορεί να αναγνωρίζονται ως αντιρρησίες συνείδησης, σύμφωνα με τις διατάξεις των επόμενων άρθρων».

Άρθρο 60(παρα.1): «Οι αναγνωριζόμενοι ως αντιρρησίες συνείδησης υποχρεούνται να εκπληρώσουν εναλλακτική υπηρεσία, διπλάσια από εκείνη που θα εκπλήρωναν εάν υπηρετούσαν ενόπλιως».

Άρθρο 61(παρα.1): Τρόπος εκπλήρωσης της εναλλακτικής υπηρεσίας. «Η εναλλακτική υπηρεσία εκπληρώνεται σε υπηρεσίες φορέων του δημόσιου τομέα».

Άρθρο 65(παρά.3): «Όσοι έχουν εκπληρώσει ενόπλιως τη στρατεύσιμη στρατιωτική τους υποχρέωση και αρνούνται για λόγους συνείδησης να εκπληρώσουν τις εφεδρικές τους υποχρεώσεις, εφόσον αναγνωρίζονται ως αντιρρησίες συνείδησης, εξαιρούνται από την πρόσκληση για κατάταξη και διαγράφονται από την εφεδρεία των Ενόπλων Δυνάμεων, με την απόφαση της παραγράφου 1 του άρθρου 62 του παρόντος νόμου».

Πηγή : <https://www.istorikadromena.gr/>